

Albă ca Zăpada și cei șapte pitici 2

Pelerina fermecată 6

Degețica 10

Povestea lui Repezilă 14

Lăptuca, fata cu părul bălai 18

Cei trei purceluși 22

Ridichea uriașă 26

Petrică și lupul 30

ALBĂ-CA-ZĂPADA ȘI CEI ȘAPTE PITICI

A fost odată o mică prințesă pe care o chema Albă-ca-Zăpada și care locuia într-un castel, împreună cu tatăl ei, regele, și cu mama ei vitregă, regina. Anii treceau, Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă, iar regina devenea tot mai pizmașă pe fiica ei vitregă! În fiecare zi, regina intra în camera ei de taină

și întreba o oglindă fermecată:

– Oglindă-oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?

O vreme, de fiecare dată când era întrebată, oglinda îi răspundea:

– Tu, regina mea, ești cea mai frumoasă din țară!

Dar veni și ziua în care oglinda îi zise:

– Ești frumoasă, regina mea, dar Albă-ca-Zăpada este și mai frumoasă decât tine!

Regina se mânie cumplit... Chemă la ea un vânător și-i porunci s-o ducă pe fată în pădure și acolo s-o omoare!

Aflând însă de planurile mașterei, fata

fugi de la castel și căută scăpare în adâncul

pădurii. Iar când se făcu noapte, se cuibări îndărătul unui buștean și adormi. Acolo o găsiră, a doua zi, cei șapte pitici care locuiau prin apropiere, într-o căsuță făcu-

tă parcă pentru păpuși.

După ce fata se trezi din somn și le povesti ce i se întâmplase, fiind de felul lor buni la suflet, piticii o poftiră să locuiască în căsuța lor.

Din ziua aceea, copila se înde-
letnici cu dereticatul căsuței
și cu gătitul. De fiecare dată
când plecau la lucru, piticii
nu uitau s-o povățuiască să
nu care cumva să deschidă
ușa vreunui străin. Curând în-
să, regina cea haină află de la
oglanda fermecată că Albă-ca-Zăpada

trăiește și că a găsit găzduire în căsuța celor șapte pitici. Așa că, fiind și
vrăjitoare, se prefăcu într-o bătrână, pregăti un coș cu mere otrăvite și
plecă la căsuța piticilor. Albă-ca-Zăpada se milostivi de ea și, crezând
că-i o băbuță săracă, îi cumpără merele. Apoi luă unul roșu aprins, muș-
că din el și căzu la pământ ca secerată!

Mare a fost necazul piticilor a-
tunci când, întorcându-se de
la muncă, dădură peste copi-
la care zăcea pe iarba din fața
căsuței. Și, cum nu reușiră să
o readucă în simțiri, piticii o
crezură moartă. Așa că o așezară

într-un coșciug de cleștar, ca să-i poată admira și pe mai departe fru-
musețea, și o duseră într-o poieniță, nu departe de căsuța lor. Peste
câteva zile, lângă piticii care o jeleau pe biata fată, se opri din drumul
său un tânăr și chipeș prinț. Tânărul o îndrăgi pe Albă-ca-Zăpada și se
rugă de pitici să-l lase să ducă sicriul la castelul său. Inimșii pitici se
îndurară de el și i-l dăruiră. Pe drum însă, slugile prințului scăpară sicriul
din mâini. Din pricina zdruncinăturii, bucățica de măr sări din gâtul
fetei. Ea își reveni în
simțiri și cei doi ti-
neri se îndrăgosti-
ră pe dată. În scurt
timp făcură și nun-
ta. Și au trăit feri-
ciți până la adânci
bătrâneți!

